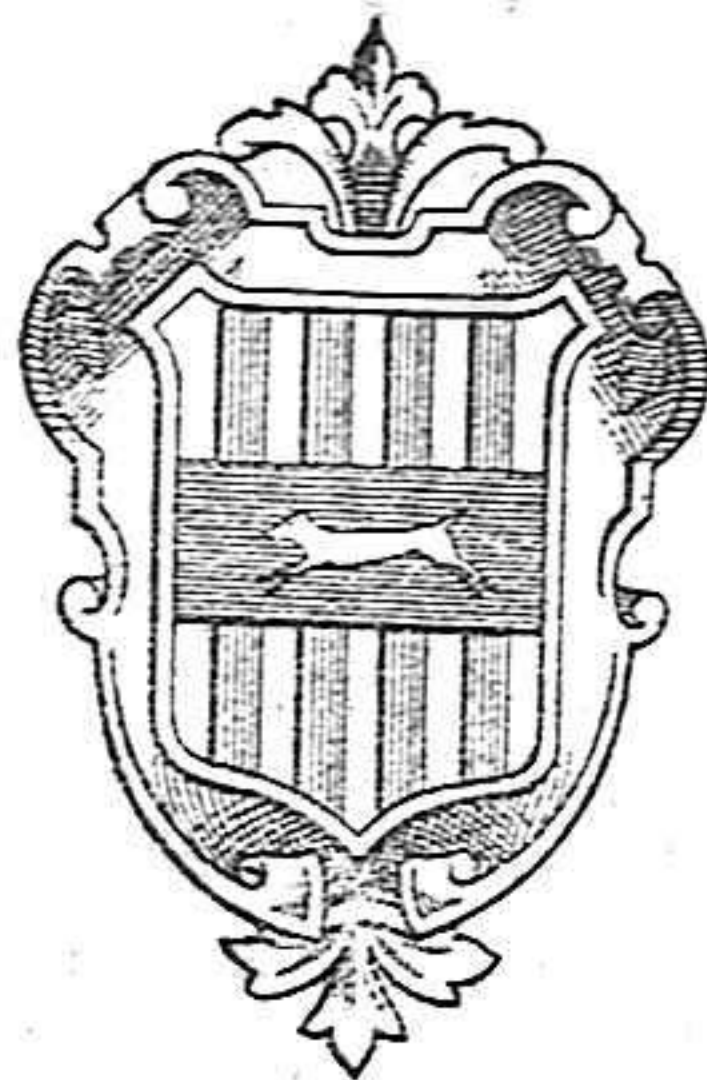


La Veu d'Inca



REDACCIO I ADMINISTRACIO
Murta, 5.—INCA.

Any III

SETMANARI POPULAR
INCA 25 DE JUNY DE 1917

Núm. 130

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una peseta

NUESTRO DESPERTAR

En nuestros días parece que, los enemigos de la Iglesia cansados de ver pisoteados i despreciados sus genios i linajes por lo que produjeron i dejaron escrito a la faz del mundo en sus magistrales obras en impiedad i desorden, i en vista de que Aquella tiene Astros mas que de primera magnitud capaces de eclipsar al genio mas privilegiado i fecundo en inventivas maquinélicas, hanse aparentemente cruzado de manos para que los escritores i grandes sabios católicos dejen de dar contra ellos, i así dejar entrever, que se acercaba la soñada aurora de la calma de los espíritus i unidad de pensar, a los hijos de Cristo poco prevenidos contra sus engaños i cruces de manos para hacer trizas de un golpe su fe i religión.

Pero, infelices! ¿acaso no saben que Cristo dijo «Portae inferi non praevalerunt contra eam» refiriéndose a que Pedro quiere decir piedra i que sobre ella edificaría su Iglesia; i Cristo ni se puede, ni nos puede engañar por cuanto es Dios i le es imposible por ser la misma fuente de verdad? Por eso es que, si bien muchos católicos se dieron al descanso i se retiraron a sus tareas cotidianas medio seducidos por las blandas pero falaces palabras de su enemigo, también es verdad que casi todos estaban en la seguridad de que ante el menor peligro sus jefes en religión les avisarían; los cuales viendo de nuevo en peligro a la Iglesia i a sus hijos han dado la voz a los católicos de levantarse de ese letargo de dejadez e indiferencia en que nos ha metido la demasiada confianza en las fuerzas escasas, aparentes al menos, de nuestro comun enemigo; i se nos manda reanudar la lucha i emprender nueva campaña contra la ostil pléyade de errores modernistas i acometerla con saña tal, que quede en poco tiempo sin bríos, fuera de combate.

Pero ¿cómo lograr vencer esa dejadez e indiferencia?... ¿cómo ser posible levantar las masas católicas de ese profundo letargo? La resolución del problema desde Madrid Sevilla i Zaragoza nos la dan diciendo que hoy la España católica ha sido inundada por ríos de aguas pestilentes y putrefactas, cuales son, las hojas, sueltos, periódicos,

revistas i demás en que va estampada la misma corrupción, inmoralidad e impiedad i que van introduciéndose por todas partes con paso tal de avance que imposible es hoy dar con café, kiosco, teatro paseo público en que los ojos no se vean con peligro de ser ofendidos; i esa lluvia de papeluchos es la mano portadora de la doctrina más que nociva, es el golpe de muerte de la inocencia de nuestros hijos, es el puñal asesino de la fe de nuestros antepasados, es la causa de la relajación de nuestras costumbres, en una palabra, ella es el apostol de la indiferencia religiosa que reina en nuestros días i que tantos estragos ha causado en las filas católicas de nuestra España. Por lo tanto para ir desmoronando la infatigable empresa i conquistas del enemigo es necesario contraponer un resistente dique a esas pestilentes aguas, que no puede ser otro sino una inundación regeneradora que ahogue hasta la misma impiedad i no deje de ella rastro, llevada a cabo con un sin número de hojas, sueltos, periódicos i revistas que defiendan el nombre de Cristo i el de cristiano en todas partes, en el café, en el tranvía, en el teatro, hasta en el mismo parlamento.

Hoy necesitamos del dinero de vosotros católicos no infeccionados ni atacados de la indiferencia, porque Dios manda la construcción de una prensa sana, puramente católica i potente; con ella veremos nuestro partido engrosado por adictos i nuevos afiliados, con ella veremos salir victoriosa la cruz i humillado el enemigo; ella será la que ganará más victorias que un ejército de elocuentes predicadores sagrados, pues el día que logremos tener una prensa puramente católica bien podremos exclamar: La España esta regenerada; para que no se crea que es mucho prometer, hay que advertir, que los resultados obtenidos por ese medio por el impío no han dejado de ser alarmantes para nosotros, pues casi han llegado al punto de poder gritar: España es ya de los masones. Por ese medio pues han conseguido difamar la religión católica, su culto i sus ministros, han engrosado en numero, han obtenido aparentes victorias sobre la cruz i otras poco menos consoladoras para ellos.

Pues bien, no os extrañéis que yo; ferviente católico; os pida desde estas columnas una limosnita para los cruzados del catoli-

cismo que bien podemos llamar así a los que tal iniciativa han tenido; ellos son los que han organizado en todas las villas como en las capitales de toda España la fiesta de la «Buena Prensa»; ellos son los campeones vencedores del trust, poco menos que impío que existía en Madrid i que hoy se proponen i conseguirán, si nosotros coadyuvamos con nuestro obolo, cerrar a la luz pública un infernal e impío periódico de la capital que era el cabecilla del trust, pero ante todo se quejan de que este papelucho esté apoyado por el dinero de católicos, que a mi entender por eso dejan entrever que lo son de nombre i que han desertado de la bandera de Cristo.

Seamos pues generosos, los que podamos, con estos campeones invictos de la religión, que con tanto honor profesamos, para que puedan llevar a cabo la noble defensa del nombre de Cristo y del de cristiano.

(De Fray Anselmo)
R. BAUZÁ.

Inca, Junio 1917.

Les fogateres de la vella de Sant Joan

S'ha extingida per a sempre la vella i formosa costum de coronar, en la vella de Sant Joan, nostros puigs i muntanyes amb les fogateres de flames ondulantes que simbolitzen en tal dia el foc d'amor que sentim dins nostros cors per tot lo nostre els vers amadors de la Roqueta?

Què diràn de nosaltres nostres germans de Catalunya quant ens guaitin des de'l Montseny il·luminat i vegin l'altiu Puig-Major nostre voltat de foscors dences?

Enguany, amb més amor que mai, devem encendre damunt el cim de tots els puigs de l'illa la flamarada sacra. Aquesta bella tradició, és obligació nostra no tan sols conservar-la, sinó que sia tramesa d'una generació a un'altra come rel·liquia santa dels avis.

Dalt el Puig de Sta. Magdalena, a on resten encara les cendres calentes dels ultims fogarons, no volem duptar que serà el lloc escullit per fer-ne rellorir de bell nou els pèrals lluminosos de la nostra oblidada costum.

REBIR LO NYIC.



ELEGIA D'AMOR

Anàvem silenciosos pel pinar.
L'amada dins les ombres resplandia
i era, com la claror crepuscular,
velada d'un dolça melangia.

En un estanc calmos i transparent,
el cap-vespre d'amor s'enmirallava.
El rés dels pins, armonisat pel vent,
demunt les nostres ànimes passava.

En éxtasi l'amada'm va mirar
i va dir-me guaitant la pau divina:
—Veus com el jorn se pert per l'aire clar
i mor dins una boira purpurina?

—Aixís ha de morir la nostra amor,
aixís s'extingirà la juvenesa!
Oh, ma aimia—vaig dir-li—la claror,
no mor demunt el món!

En la tristesa
d'aquesta hora solemne, sorgiran
els estels d'una llum més tendra i pura.
Talment nostres amors resplandiran
demunt la mort i la vellesa oscura!

I llevores l'amada sonrigué...
Amb el crepuscle vagament confosa,
als meus ulls tremolants aparagué
com suprema visió misteriosa.

I mirant fonament en l'horitzó,
digué'n la calma de la selva humida:
Cantem l'eternitat de nostra amor,
quant la claror del jorn sia finida!

Quant s'apagava l'or de sos cabells
i'ls ors del jorn morien per la plana,
quant s'extingien els colors vermells
en la pau de la volta sobirana;

ella demunt les coses immortal
se dressà dins una ona d'armonia,
cantant l'adeu a l'hora vap-vespral,
l'adeu a tota cosa qui moria.

Miquel Forteza Pinya.

Es Llop i s'Auveia

En aquell temps en que ets animals par-
laven... com ses roques ara, un llop que
anava prim de panxa ferm, troba una au-
veia que menava un menet, petitoi, però
etxerevit.

—Ja cauràs be,—diu es llop;—aquest
menet serà per berenar jo, que encara no
m'és passat res p'es canyó, i ja començ a
veure bellumes.

—¿Justament el t'has de menjar a ell?—
diu s'auveia.—I ¿que no veus que no't bas-
ta per un escura-caixals? I llavò que és
massa tenre. Esperasses una quinzena de
dies...—

En aquest entremig s'entrega una raboa,
i ja'ls ha escomesos:

—¡Alabat sia Deu!

¡Per a sempre sia alabat!

—I ara, ¿quina la fèim?

—¡Foit!—diu s'auveia.—Es llop que és
vol menjar aquest menet, i jo li deia que

esperàs una quinzena de dies, perque és
massa tenre.

—No rès,—diu sa raboa,—¿que volen
que diga una paraula?

—Per part meua sí,—respon s'auveia.

—¿I tu, què hi dius?—demanen an es
llop, que feia uiots ferm.

¡Vaja, parla!—diu sa raboa,—que Cristo
parlava i estava a la creu... No res: tu,
llop, no digues res pus an aquest menet; i
tu; auveia, du an es llop una fogassa (1)
de cent quintars d'aci a quinze dies.

—Si que hi consent,—diu s'auveia.

—¿I a on m'has de dur sa fogassa?—diu
es llop.

—An es pou de Sa Gruta (2),—diu sa
raboa.

—¿I an a quina hora?

—A una hora de nit. I no n'hem de resar
pus.—

Es llop estigué encorregut de desfer sa
paraula de sa raboa, i acalà es cap.

Aquelles dues amb so menet prengueren
per son vent.

Com se dessepararen, s'auveia va dir:

—Però be, raboa, ¿I com li he de dur
sa fogassa de cent quintars d'aci a quinze
dies? ¿De a on treim tant de formatge?

—¡Jesús, que ets de beneita!—diu sa ra-
boa.—No tengués mal-de-caps, fieta meua,
d'això ni d'altre tant! Tu d'avui a quinze
dies, a posta de sol, compareix en es pou
de Sa Gruta. Jo hi vendré, i tot s'arregla-
rà...—

Es dia que feia quinze; a posta de sol,
s'auveia vo esser en es pou de Sa Gruta.

Compareix sa raboa, i s'auveia li diu:

—¿Vol dir vens de buit?

—¡No tenguís ansi, beneita!

—S'ansi serà que és llop mos menjarà
tots tres, en veure que l'hem enganyat.

—No mos tocarà un pel, com som ra-
boa.—

Es pou de Sa Gruta era fondo. Feia
una lluneta lo més clara, i la veien de lo
millor dins s'aigo de's pou.

S'entrega des cap d'una estona's llop,
ben peus alts.

—¡Homo sant de Deu!—li diu sa raboa
tot d'una que'l veu;—¡vaja quina passada!

—¿Que es estai?—diu es llop.

—¡Que ha de esser estat! Que ara sa fo-
gassa mos ha caiguda dins es pou. Vina a
guaifar i la voràs.—

Es llop s'aboca an es pou, i m'hi veu
endins de tot sa lluna, i s'ho va beure que
allò era sa fogassa de cent quintars.

—I ara, ¿com ho fèim per treurer-la?—
diu ell.

—¿Sabs que poriem fer?—diu sa raboa.

—Amollar-t'hi dins es poal, i la treuries.—

Es llop no hi va fer dos mots. Tantes
eren ses ganes que tenia d'aquella fogas-
sa, que és posa dins es poal. Sa raboa i
s'auveia li amollen a poc a poc dues o tres
braces de corda; però assusuaxí axamplen
es potons, amollen sa corda de tot, i es
poal ¡per avall més que depressa! i és llop,

(1) Peça de formatge.

(2) Una possessió de Manacor, devers el port.

ruuu tu-tu-tum, pega dins s'aigo, arriba en
es fons, sura, se torna enfogar, i ja es par-
tit a fer es bategot.

—¡Duis pedres, ara que l'hi tenim!—diu
s'auveia i es menet.—

Se posen a dur-li pedres, i, tantes com
n'hi duien, vénga-les an llop; i és llop ¡bra-
muls i grinyols! i sa raboa i s'auveia ¡pe-
dres!

N'hi tiraren fins que el sentiren que es
bategà gens.

Allà dins aixamplà's potons s'animal; i sa
raboa, s'auveia i es menet se'n anaren ben
xalests, i encara són vius si no son morts.

Antoni M.^a Alcover.

Garbes i Gavelles

DE LA GUERRA

El memoràndum dels socialistes Alemany

Era esperada amb un grandíssim interès la pu-
blicació del memoràndum presentat pels socia-
listes alemanys de la majoria al comitè holo-
landès escandinau de Estocolm. En ésser conegut el
document, la premsa de Londres i de París li ha
dedicat comentaris accentuadament desfavora-
bles. La cosa evident és que el dit memoràndum,
amb les solucions que proposa, no haurà contri-
buït gens a acostar l'hora de la pau.

En primer terme, els socialistes alemanys de
la majoria s'oposen a tota indemnització de gue-
rra. No accepten tampoc la reparació de danys i
perjudicis, per creure que constituïria una in-
demnització disfressada.

El problema al qual el memoràndum dedica
més atenció, és el de les nacionalitats. Les solu-
cions que proposa en aquest punt són les se-
güents:

1. Independència de la Bèlgica.
2. Pel que toca a la Sèrbia, el document ac-
cepte la solució proposada pels socialistes aus-
triacs, o sigui la independència de la Sèrbia i
sortida d'aquesta a la mar a través del territori
montenegri.
3. Llibertat per a la Finlàndia i la Polònia
rusa d'establir per si mateixes el seu règim fu-
tur.
4. Als territoris als quals no es pugui conce-
dir la independència nacional, se'ls ha de reco-
nèixer al menys la llibertat de desplegar la seva
pròpia existència.
5. Els socialistes alemanys afirmen la seva
simpatia per la restauració de la Irlanda, l'Egipte,
la Tripolitania, el Marroc, la India, el Tibet
i la Corea.
6. L'Alsàcia-Lorena no forma una nacionali-
tat distinta. Etnicament i lingüísticament és ale-
manya. Ha de seguir dins l'Imperi, però consti-
tuint un Estat autònom, amb els mateixos drets
que els altres Estats de la Confederació germà-
nica.
7. El principi de la pau sense anexionos no
s'oposa a un arranjament amical sobre una rec-
tificació de les fronteres.

Comentaris a la situació militar

Escriu el periòdic «Rotterdamsche Courant»
sobre la situació:

«El proposit dels aliats d'alcançar durant l'any
1917 una decisió en l'avançada occidental pot ja
calificar-se de fracassat. Nivelle ha duita poca

sorti come generalíssim. L'única acció per ell realitzada en aquest lloc ha alcançat, provablement a causa de la desproporció entre els resultats anunciats i els alcançats, tan poca ressonància, que li ha costat el seu càrrec.

El novell generalíssim francès haurà de procedir amb més provisió respecte del material humà, però èxits grandiosos no deuen esperar-se.

L'ofensiva italiana pareix també acabada i el resultat que ha obtingut no és cap efecte per la situació general.

De Sarraïl res se sent a dir, prova de que tampoc té medis de fer una ofensiva decisiva.

Es la pura veritat que totes les grans victòries decisives en aquesta guerra han sigudes alemanyes i per això és molt estrany que l'Entente no se convenç encara de la seva inferioritat i alimentis fins avui esperances de vencer als austro-alemanys.

Regoneixent l'impotència

L'almirant Meaux declara, segons el «Daily Telegraph»:

No té objecte amagar la realitat de que Inglaterra no posseirà mai cap medi radical de defensa contra el perill dels submarins.

Inglaterra no pot fer res contra ells per la sensilla raó de que aquets troben redós dins ports inexpugnables que seria una locura voler atacar. Lo únic a que pot atencar-se Inglaterra és bloquejar els submarins dins sos propis ports.

L'estat de la sembra a Austria-Hungria

Viena. Segons els periòdics, els dates que és tenen sobre l'estat de la sembra en les diverses províncies de la Monarquia coincideixen en afirmar que, a son temps, hi haurà segurament una bona collita.

Progrés de Turquia baix

la direcció d'Alemanya

El progrés social més important que ha de ressenyar Turquia desde algun temps an aquesta part és, no hi ha dubte, el canvi quasi sobtat i radical en la condició de la dona. Abans de la guerra la dona turca en s'immensa majoria, o bé duia una vida completament animal, o vivia subjecta a treballs d'esclava, pero actualment és troba empleada en molts i molt importants càrrecs, no solsament particulars sinó també del Estat. La dona assumeix bona part de les energies masculines que falten ara a causa de la guerra i fa esclafants servicis en l'administració de correus. No fa gaire que sortí cap a Beirut una comissió d'unes 40 mestresses per dirigir les escoles de nines fundades en aquella ciutat i altres poblacions de Siria.

La guerra submarina i la moralitat anglesa

¿Qui té la culpa de la guerra submarina extrema? Alemanya proposa ara fa dos anys a Washington que renunciaria la guerra submarina contra les naus mercants, si Inglaterra no continuava rompant el dret de gents, escrit i derivat del dret creat per la costum en la guerra submarina. Inglaterra no volia renunciar a la suspensió total del tràfic neutral com tampoc al injustificat bloqueu fictici ni al ilegal tancament amb mines.

El president Wilson prometé apoiar aquestes proposicions i fer-les seves. Quant no obstant Inglaterra les rebutjà, rompant el conveni de París, no fent cas de la Convenció de La Haya ni del pacte de Londres, America no rompé les negociacions diplomàtiques ni declarà la guerra.

Essent doncs així, existeix moralitat quant

s'esdevé tot lo que vol Inglaterra, i immoralitat en cas contrari. Moral és que Alemanya i Austria-Hungria és muiren de fam i és immoral que Inglaterra sofresca privacions.

Solsament la política Inglesa té la culpa de que els mars no sien ja vies lliures sinó camins guarnits de perills. Inglaterra amb una desconsideració mai vista, ha feta pressió també damunt els països neutrals i segueix fent-ne, obligant America que segueix aquest exemple.

Després d'aquest acte és altament moral que els pobles que lluiten per sa propia existencia fassin servir l'arma que pugui ferir de la millor manera l'inimic irreconciliable. Si ara és gemega contra la guerra submarina, és solsament una prova de que les potències Centrals han endevinat el camí recte.

Mallorquines

Jocs Florals de Mallorca

ORGANISATS PER LA ENTITAT «NOSTRA PARLA» BAIX EL PATROCINI DE L'EXCEL·LENTÍSSIM AJUNTAMENT DE LA CIUTAT.

CONVOCATORIA

A tots els poetes i escriptors qui tenen per verb, en qualsevol de ses belles variants, la llengua del Rei en Jaume, l'Excm. Ajuntament de la Ciutat i la entitat «Nostra Parla» conviden a pendre part en el poètic concurs i a assistir a la festa qui's celebrerà el diumenge dia 29 del vinent Juliol, en aquesta Ciutat.

Que Deu i Sant Jordi vos inspirin, per glòria de la nostra llengua benvolguda i la germanor dels pobles qui la parlen.

Els premis que detallaran proximament, consisteixen en objectes d'Art en cantitats metàl·lics. La major part dels temes seran de lliure elecció del poeta en vers o prosa literària. El Jurat concedirà la flor natural, oferta per la entitat «Nostra Parla» a la poesia que judiqui més escaienta, oferint-la el poeta premiat a la dama que li plagui elegir Reina de la Festa.

Totes les composicions, escrites en llengua catalana i en lletra clara, baix sobre clos, contenint un altre sobre amb el nom de l'autor, contrassenyat amb el títol i lema de la composició, seran enviades al Secretari del Consistori, don Josep Maria Tous i Maroto—Arxiu Municipal de la Ciutat de Mallorca—per tot el dia 15 del vinent Juliol.

Ciutat de Mallorca 15 Juny 1917.

Miquel S. Oliver, president, Gabriel Llabrés, Matgé Morera i Galícia, Lluís Nicolau d'Oliver, Joan Rosselló de So'n Fortesa, vocals, i Josep M.^a Tous i Maroto, secretari.

SE VENDE

Un carretón con muelles, nuevo, de cuatro asientos. Darán informes en ésta imprenta.

Noves d'Inca

Dimecres, dia 20, se pegà foc a la important fàbrica de teixits de ca D. Vicens Enseñat. Feia uns deu minuts que la maquinària havia parat per berenar els treballadors, quant s'en adonaren que an els estanadors de sa immensa terrada s'havia iniciat un incendi. Els obrers de la casa corregueren per apagar-lo procedint tot d'una a la localització del foc, decantant i taient les peces de roba que estaven esteses, mentres la sirena de la fàbrica demanava ajutori, produint una forta impressió an el poble, que va coneixer que sonava per foc.

Amb això, arribaren els treballadors i alguns amos de les fàbriques de calçat veinades i començaren a l'apagament del foc de la secció encesa, que ja estava casi localitzada, conseguint dins poc temps l'extinció total, degut a l'esforç i orde en que se procedí a les disposicions i serenitat del fill de la casa D. Jaume.

El foc comensà an el cotó que hi havia estès, ignorant-se la causa que el motivà. De no haver-s'en temut tot d'una i esser tant prompte sofocat hauria prèns proporcions feresques, puix aiximateix els perjudicis ocasionats sumen 5266 pessetes; valga que la fàbrica estava assegurada.

L'amo de la fàbrica D. Vicens Enseñat, ens encarrega que facem públic [el seu agraïment i fonda gratitut per tots els qui se destaxinaren per salvar els seus interessos, particularment, pel Coronell don Rafael Romero i l'Oficialitat militar que acudí en gran nombre; pel Sargent de la Guàrdia civil Sr. Nadal i demés guardies; pels empleats del Municipi; pels operaris i amos de les fàbriques dels senyors Fluxà, Payeras, Pujades i Viuda Pujol, i pel tot el poble que tant d'interés va prendre per l'apagament del foc.

En agraïments a les mostres d'amistat que ha rebudes aquests dies, el Sr. Enseñat, posa en disposició del públic la sirena de la fàbrica per tocar a foc, quant desgraciadament se presenti l'ocasió.

El toc de alarma es farà en la següent forma:

Quant el foc sia an el primer corté del poble se donaran: un toc i una siulada llarga, un toc i un'altra siulada i així sucesivament.

En el segon, tercer i quart corté, es donaran: dos, tres i quatre tocs, respectivament, en les consegüents siulades.

Amb el següent gràfic s'entendrà millor:

PRIMER CORTÉ

u — u — u — u — u

SEGON CORTÉ

uu — uu — uu — uu

TERCER CORTÉ

uuu — uuu — uuu — etc.

QUART CORTÉ

uuuu — uuuu — uuuu etc.

La divisió dels quatre corters d'Inca està trassada per una creu de carrers, quins ànguls la formen els carrers de Sant Bartomeu, Estrella i de Sant Francesc, amb els carrers de l'Estació Comers, plassa i carrer Major, carrers de Sirena i Alcúdia.

El primer corté és l'àngul qui cau a la part del Nord; el segon, el de la banda del ponent; el tercer, el del Sur; i el quart el del llevant.

Deu vulga, emperò, que mai sien necessaris els bons servicis que ha oferit a la Ciutat d'Inca, nostre amic i important industrial.

Enterats suposam a nostros lectors de la Diada de la Bona Premsa per les instruccions que ha donades al Sr. Bisbe per la seva celebració en la Diocesis de Mallorca.

Antany la Ciutat d'Inca va ésser el poble de Mallorca que la celebrà en més solemnitat, després de Ciutat; i és de creure que enguany no quedarà darrera.

Els presidents de varies entitats catòliques han tenguda una reunió a ca l'Econom, per tractar de lo que convenia fer. I encara que el programa no se pogués ultimar, podem adelantar que es farà un acte literari a on segurament el P. Antoni Serra donarà una conferència.

Anit, revel la de Sant Juan, un estol d'abrinats jovensans fan comptes pujar al puig de Santa Magdalena d'Inca per encendre un fogaró grós, com la flama del foc regionalista que crema dins son pit de mallorquí de pura rel.

«La Veu d'Inca» s'adhereix a l'esperit patriòtic que signifiquen les fogateres de Sant Juan.

Sabem que els caporals dels partits de les dretes han tengudes reunions per veure quina actuació se devia seguir davant el canvi de Ministeri i l'entrada dels Conservadors an el poder.

L'impressió que tenim és que no se tocarà l'actual Bal·le lliberal, esperant per això, la constitució del nou Ajuntament per a cap-d'any, després de les eleccions Municipals del Novembre.

Diumenge passat, an el carrer Major, la banda de música Rotger, tocà hermoses peces del seu repertori, desde les sis de l'horabaixa fins a les nou del vespre, la qual continuarà tocant tots els diumenges fins a les festes dels sants Patrons.

Per sentir la música acudí an aquell carrer molta de gent, convertint-se amb un passeig festiu, a on les garrides pageses i galants jovensans es tornaven simpàtiques escomeses; i gaudien bé i honestament.

La comissió, organitzadora ens ha manifestat el seu agraïment i complacència pels veïnats d'aquell entorn per contribuir amb los seus donatius an aqueis festivals, i particularment, per D. Miquel Mir que ha cedit les columnes de ferro i tot lo que s'ha ne-

cessitat per construir el palco per la música.

També la banda municipal, està tocant tots els diumenges i dies festius a la plassa del bestia de damunt les terrades de la casa feta construir per l'Ajuntament, mercant en les seves toques el moviment a les parelles que ballen de aferrat en mig de la plassa pública.

Està fent llit el Rnt. Pare Cerdà Superior de Franciscans d'aquesta Ciutat. Verament sentim l'estat delicat en que es troba fa una temporada aquest virtuós religiós, degut sens dupte a la molta feina que fa en compliment del seu ministeri.

Son tornats procedents de Madrid, el Diputat provincial D. Domingo Alzina i els fabricants D. Bartomeu Payras i D. Joan Noguera.

Per la vinent festividat de la Mare de Deu del Carme, se comensarà a celebrar un Jubileu *Toties quoties* que ha estat concedit pel Papa a nostra iglesia parroquial, gràcies a les gestions que ha fetes Mn. Josep Aguiló, aquest sacerdot incansable que tant està treballant a la vinya del Senyor.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostros mercat

Bessó	a	68'00	el quintà
Blat	a	24'50	la cortera
Xexa	a	25'50	id.
Sivada	a	12'00	id.
Id. forastera	a	11'50	id.
Ordi	a	15'00	id.
Id. foraster	a	14'50	id.
Faves pera cuinar	a	29'00	id.
id. ordinarias	a	23'50	id.
id. per bestia	a	23'00	id.
Blat de les Indies	a	27'00	id.
Monjetes de confit	a	45'00	id.
Id. Blanques	a	44'00	id.
Siurons	a	34'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	07'50	el quintà

FINCA DENAL

Tot-hom i tota persona, qualsevol sia, qui vulga comprar «una finca enclavada en el lloc de Consell, carrer de l'Arraval núm. 31, composta de casa de dos aigovesos, planta baixa i pis, amb pati, jardí, cotxeria a l'esquerra entrant, i un altre còs d'edifici an el costat de dita cotxeria, midant la finca sensera 157 pams de frontis per 236 de fondària» que hu diga a D. Miquel Pujadas, misser, resident a Inca, carrer de la Creu núm. 2, qui està encarregat per la propietària de dita finca.

Estampes del Cor de Jesús desde un metre fins a tamany tarjeta. Preus segons classes i mides.

SE DESEA VENDER

Una casa de la calle del Jardin 4 Inca.

Llamada *Can Mascaró*.

Informes D. Juan Noguera Calle Cometas, 31.

Endevinaies

TARGETA

AINA G. col. NOGERA

ROMA

Compondre amb les lletres d'aquesta targeta el nom d'una institució.

SINCATEGOREMA

DEVANT ELS SANTS—VERB—

Poble mallorquí

FUGA DE CONSONANTS

E. u. a. e. a. o. a. a

. u. i. e. a. e. u. i. o.

i. e. a. e. a. e. o.

. i. o. a. a. a. a. a.

TRENCA-CAPS

entreppp

ROMBE

Sustituir les estrelletes per punts a fi de que tant verticalment com horizontalment digui:

1.^a retxa consonant, 2.^a estensió d'aigua, 3.^a nom d'homo, 4.^a liquit 5.^a consonant.

Solucions an el número vinent.

¡UEP!

An els congregants marians d'Inca que mos presentin durant la setmana les solucions de les endevinaies d'avui les regalarem una anyada de LA VEU D'INCA.

SOLUCIONS AN EL NÚMERO PASSAT

A la targeta: *Mossen Jacinto Verdaguer*.

Al Sincategorema: *Ampurdà*.

A la fuga de consonants:

Si m'he de morir voldria

morir-me han havé segat

i al nanco hauria guanyat,

per fer-me dir s'obra pia.

Al Logogrif numèric:

Sub mari

Sumari

Sumar

Suma

Mar

Ma

B

El Sen Llorenç

Tip. M. Durán.—Inca